

SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)
FJORTONDE KAPITLET.

Människans rättigheter.

Klockan var mellan 8 och 9 på morgonen efter föregående tilldragelser. De la Vauvenard var redan uppstegen och satt vid sitt skrifbord. I vänstra handen lutade han sitt ansikte, fördjupad i tankar. Den högra höll en penna, men penna rörde sig inte af stället, utan hvilade endast med spetsen öfver det vita papperet. Handen var svart.

Hvad tänkte han?

Hastigt lade han vänstra handen på papperet, sänkte hufvudet och rörde penna; men han stannade åter och såg med stora, begrundande ögon rätt framför sig. I det lugna tillstånd, hvori han nu befann sig, var det i själva verket ett vackert, tänkande hufvud, ehuru kallt, hårdt och sträfft.

Ögats spelande glans vittnade nu, att tanken stog färdig, mejlad och klar inför hans inre åskådning.

Snart följde även handen med den lätta fjäderpennan öfver papperet, och lämnade ett svart spår efter sig, en kedja af ord och tankar. Låtom oss läsa åtminstone någon del af brevet.

Vänner och bröder! Hela Europas närvarande samfundsfröfattning är ännu, oaktadt vår stora revolution gått öfver världen, en bastill, som håller samhällslig utveckling och medborgerlig frihet, mänsklig rätt och jämlikhet fångna. Denna bastill måste eröfras, störtas och förstöras, om nationerna skola bli fria, hvad de böra, lyckliga. I trenne årtionden har jag arbetat i denna riktning; jag skall kanske ännu i tjugu år göra det. Ni har skicket mig till Sverige. Här är ett som annorstädes, mycket att göra. Litet att hoppas. Jag har uppehållit mig i Göteborg sex månader, för att lära mig språket och sätta mig in i landets förvaltning, seder och tänkesätt, och jag känner dem nu tillräckligt, för att kunna börja att verka. Var öfvertygad om att jag skall uppbjuda hela min förmåga att grundlägga, om icke utföra, en del af de värk, som förnyelsen lagt i våra bröst. Vi äro nu endast ett litet brödraskap kvar från konventets tid, men "förfaras ej, du lilla hop". Det är icke antalet, som gör människorna mäktiga; det är saken, hvorför de strida. Anden trampar stöfet under sina fötter. Det är nödvändigt, att jag, om icke i största kortet, söker teckna grunddragen af partiernas ställning här."

Åter hvilade hans penna en stund. — Ja, sade han, jag måste gifva dem en sådan teckning; — kanske deras ögon kunna se mer än mina.

Och han fortsatte åter att skriva.

"Det klagat alltjämte en bunden storm i samhällens djupa led. När de skola lyckas att bryta bojan, vet ingen; endast den strängaste historiska forskning kan ana det. Historien är samhällens enda sanna bok, men även den är pålitlig."

"För att betrygga den svenska tronföljden, utkorades Carl August, hertig af Augustenburg, af 1809 års män till svensk kronprins. Hans verkliga furstedömyge gjorde honom snart till en af folkets gunstlingar; hans enkla seder ansågo så lätt, hans o-konstade lefnadsvanor äro ganska liknande de underordnade klassernas, hans tillgänglighet är så naturlig, men på samma gång ovanlig i Sverige; hans allvariga bemödanden att under ett ihärdigt arbete inhämta upplysningar om allt, ådagaläggas en djup medkänsla af rättvisa äfven för den fattige; hans öppna och varma deltagande för så väl nationens som den enskildes lidanden; allt vittnar om att han icke ämnar svepa partern omkring sin skuldra endast för den glänsande sammetens skull, utan för folkets, och att kronan icke blott skall hvilas öfver ett hufvud, fullt af egenytliga afskiter, och maklystna begär, utan öfver ett hjerta, som alltid skall klappa varmt för dem, öfver hvilka hans hand utsträcker spiran."

"Med ett ord, våra republikanska sträfvaningar hafva mycket att frukta af honom. Han skulle kunna återväcka tillgifvenhet för konungamakten och samdräkt och enhet hos folket. Striden blir svår, jag förutser, men hur som helst, framåt måste vi..."

"Bättre för våra afskiter vore en tyrann och despot på tronen, emott hvilken vi kunde storma löst, än en rättvis och god människa, hvilken vi måste behandla på annat sätt."

"Den höga aristokratien, van vid ett höfs afgärta föreställningsätt,

lyssande samkväm, oändliga konsiderationer och urådiga, stelnade vänner och bruk, betraktar emellertid icke Carl August med samma ögon som folket. Skiftar rättvisan kronans kaka, tänker en del af den, blifver vår lott ganska ringa. Ligger han såsom kronprins, än mera såsom konung, sitt ord i folkets vågskål, hvad blifva vi då? Många finnas äfven, hvilka missoje hvilat på en annan grund; bland dem står excellensen greve v. Fersen först. Han är legitimt i ordets sanna, jag vill säga klassiska, betydelse; han öfverger icke en konungafamilj för det, att den fallit. Snart sagde uppförd vid Ludvig XV:s praktlystna hof, en af Ludvig XVI:s mest omtänkta gunstlingar, sedermera uppträdande såsom atomordentligt sändebud hos de flesta tyska regenter, älskar han af vana de storartade i föregående tidens regime, icke för det stela, det beräknade, det någon gång trångbröstadet, men därför, att det skänker, enligt hans åsikt, hvar och en sitt rätta värde, sin plats. Hofetikettens föreskrifter äro för honom som grammatikens föreskrifter äro för språket, villkor för ordningen däri. I hofceremonier ser han liksom språket begagnadt till verkliga meningar. Med en äkta fransysk legitimists stolt och nedblickar han på 1809 års verk i resultatet af dess skapelse och en egenytlig, krypande hof- och ämbetsmannasakt. Man skulle kunna säga, att han är den ende, som inom Sverige representerar den monarkiska principen i dess äkta gammaldags skick. Jag vill behålla honom därefter; han måste stöttras. 1809 års verk skulle nämligen kunna betraktas såsom en stödjepunkt för de närvarande förhållandenas häfstång. På den ena sidan där-af hafva vi Carl August med en viss nyare tid och på den andra Fersen med sin äldre. Största Fersen, så vill jag antaga, att häftningen skall ögonblickligt vipa öfver, och hvar den då stannar, kan ingen veta. Såsom det nu är, balanseras de hvarandra. Således, han måste stöttras. Revolutionen måste här börja om sina barn-domsdjäft. Partiorerna, söndring och splittring först, och sedan..."

Läpparne krökte sig till ett kallt leje, då han nedskref de sista raderna. Men han fortfor att skriva.

"I veten, hvilka känslor jag hyser för Fersen. Och det är med glädje, jag tillägger honom de egenskaper, som han verkligen äger, emedan just de äfven skola stöttra honom."

"Löjet försvann från hans läppar i detta ögonblick. I stället hvilade han den penna och lutade hufvudet mot ena handen."

"När ett folk älskar en konung eller en konungason, älskar det med en svartsjuk ynglings hela passion. Det dyrkar föremålet, såsom vore det en gud eller åtminstone en halfgud, och begär hvilken darskap som helst, så länge svindeln varar. Hvar och en som under paroxysmen icke hängifver sig åt afusderiet med samma niska entusiasmen, är i tillbedjarens ögon en förädare, mot hvilken de vända oviljan af den bländaste förföljelse. Den ringaste anledning till mistroende väcker deras ovilja, o-viljan deras förbannelse, och förbannelsen deras hämd. I förutsättningar och slutföljder finnes ingen logik, ingen gräns; pratet och ryktet äga aldrig hvarken det ena eller det andra. Man har märkt, att Fersen icke offrar sitt hjerta varmaste hängifvenhet på den närvarande afgudens, den furstligt purpurmantlade parvenys altare, och den allmänna meningen förklarar därför honom — Fersen — för en kättare. Folket handlar likväl utan alla beräkningar, blott af instinkt. Återigen alla de, som utgjorde själva kärnhuset till revolutionen — 1809 års revolution — och som beredde och ledde tronföljarevalet, som med tillfredställelse dessa opinioner utveckla sig; hvarje stöd, som sakernas nya ordning erhåller i folkets meningar, är ett stöd äfven för dem. Ibland vandrar ännu Fersen som en ren och högsinnad gustaviansk tanke, och de kunna sig nedtrycka, känna sig icke fullkomligt lugna vid hans åsyn. Ännu sluta de dock sin harm inom sig. I och med Fersens fall hoppas jag på allmän öreda. Jag har emellertid fått tag i härfvans uppslagsända och skall nog nysta upp den med tiden. Kallnabolage!"

"Kronprinsen afreste den 9 maj till södra Sverige, för att där sammanträffa med sin naturligtvis högt älskade bröder, hertig Fredrik af Augustenburg."

"När i skrifven mig till, under-rätten mig då, huru våra affärer stå i Italien. Om man någonsin kunde få en religiös revolution i gång där, en frikyrklig, skulle den snart utbreda sig kring hela Europa, och den politiska sedermera vida framgångsfullare utveckla sig, än hvad fallet hitintills varit..."

Dörren öppnades sakta.

"Hvad är det fråga om? sporde han den inträdande, utan att se sig tillbaka."

— Friherrinnan...

— Redan här — klockan är ännu ej 9 på morgonen!

— Hon anslår för ett ögonblick sedan och önskar att få tala med greven."

— Hon får vänta."

De la Vauvenard sköt skrifvet ifrån sig och för med ena handen öfver sitt ansikte, liksom för att ut-plåna hvarje under skrifvet väckt liflighet i uttrycket. Han ålskade att vara kall och se uttryckslös ut. En spegel stod på den ena sidan om skrif-bordet, tillräckligt stort, för att i tergen hela hans gestalt. Han fram-trädde till den, slog armarna i kors flyttade fram högra foten, lyfte hufvudet något bakåt och betraktade sig. Emellan ögonbrynen låg en skrynk-la.

Den nedre läppen rörde sig något. Ögat glänste ännu, liksom af någo slags ingivelse.

— Dager icke, anmärkte han och vände sig ifrån spegeln samt fattade en på bordet liggande bok och ka-stade sig i en soffa.

— Du skall lugna mig, sade han, under det han öppnade arbetet. Titeln på boken var helt enkelt: Männi-skans rättigheter."

Han läste:

"Deras villfarelse, som draga slut-satser från exempel, hemtade utur gamla historier, rörande mänskliga rättigheter, är, de de jag nog långt tillbaka i fortiden; de af de hela vä-gen, de stanna på åtskilliga mellan- rum af ett hundrade eller tusende år, och uppgifva, hvad då skedde, såsom en lag för vår tid. Men detta äger ingen auktoritet. Om vi fördjupa oss ännu längre ut i älderdomens inrätt- ningar, så skola vi där finna tänke- stridande däremot. Skall älderdomen genom sin auktoritet framdragas, hvilka alla motsäga hvarandra; men om vi tränga till grunden, då skola vi reda oss; vi skola då komma till den tiden, när människan lämnades utur skaparens hand. Hvad var hon då? Mänskliga! Mänskliga var de bösta, den enda titel, och en bö, kunde icke gifvas."

Med boken i hand reste han sig upp och kastade ånyo en blick i spe- geln.

Underläppen darrade icke mera, men den mörka skrynkeln mellan ögonbrynen låg ännu kvar, ögat fort-for att skimra.

Han återtog läsningen:

"Vi äro nu komma till människans ursprung och dess första rättigheter. Efter det sätt världen ifrån den da- gen till denna blifvit styrd, borde vi ej hafva vidare bekymmer än att klott betjuna oss af de villfarelser eller förbättringar, hvilka historien för oss lagt i dagen. De som lefde för hundra eller tusen år tillbaka, vore på sin tid också nymodiga, såsom vi äro; de hade sin fortid, och vi hafva likaledes vår fortid. En dag kom- mer, då äfven vi räknas bland för- äldrar. Skall blotta älderdomens namn styra lifvets angelägenheter, då böra de människor, som lefva hundra eller tusen år härefter, taga oss till föresyn. Likasom vi nu med vördnad se på dem, hvilka lefvat hundra eller tusen år tillbaka. Men att vilja bevisa förmuftas sak genom vissa exempel utur dessa älderdomens tidevarf, därigenom fullkomnas och stadgas in- genting; det blir auktoritet hela vä- gen igenom, tills vi komma till ur- sprunget om människans rättigheter vid skapelsen: där få våra undersök- ningar ett fäste, och där finner vi ett förmuft och hem. Hade trivsten om människans rättigheter..."

Dörren öppnades ånyo och betjän- ten steg åter in.

— Friherrinnan — anmärkte han.

— Utan att svara läste han vidare: "... blifvit väckt hundrade år ef- ter skapelsen, så hade man naturigt- vis från skapelsen hämtat sin aukto- ritet, och därifrån skola jämväl vi börja."

Han vände nu ansiktet frågande mot dörren.

— Friherrinnan — upprepade be- tjänten.

— Hon får vänta.

— En karl, en främmande karl, ber att få tala vid herr greven."

— Hvad heter han?

— Det är samme karl, som vi grepo i går afton och införde hit.

— Hvad är klockan?

— På ögonblicket 9.

— Är skräddaren kommen?

— Ja, nådig herre. Han väntar i rummet på denna sidan.

— För då in den karlen till ho- nom, och säg åt skräddaren, att han tager mått till en skjomsdräkt åt honom."

— Skall ske, herr greve!

— Sedan måttet är taget, läter du karlen gå, men befäller skräddaren, att skjomskläderna skola sys at- svart kläde.

Betjänten aflägsnade sig bugande. Vauvenard fortsatte läsningen:

"Ehuru jag icke tänker röra vid nå- gon af religionens sekteriska grund- satser, förtjänar det likväl uppmärk- samhet, att Kristi släkteregister rä- knas från Adam. Hvarföre kunna icke äfven vi räkna historien om männi- skans rättigheter från skapelsens för- sta tid? Jag skall besvara frågan. Orsaken är den, att under tidevarf- vens lopp regeringar uppkommit, hvil- ka egenmaktigt arbetat på, huru de skulle kunna omskapa människan — till ett få."

Vid detta uttryck i arbetet kände han en ryckning i ansiktet. Lugnade sig eller motarbetande muskelrörel- sen, fortsatte han ännu vidare:

"Om någon tidsålder ägt rätt att utstaka de regler, hvarefter världen evärdeligen borde styras, så är det ofelbart den världshistoriskt uråld- sta, som vi hafva oss bekant; och har sagda ålder icke gjort det, så bör ej heller någon af de efterföljande i den delen stadga något exempel. Den uråldriga lagen i naturen, att för sina dygder lika belönas, för sina brott lika straffas, att alla böra äga lika rätt till lagens beskydd, syftar ej al- lenast på hvarje enskild människa, utan jämväl på alla efter hvarandra följande åldrar. Hvarje tidsålder är lika i rättighet med den äldre, som förföljt, af samma orsak, som hvarje människa är född lika i rättigheter med sin samfids människor."

Blicken följde här förbi några rader: "För ett barn, läste han härefter, är världen lika ny, som den var för Adam, och dess naturliga rätt är af samma slag."

Då han nu såg sig i spegeln, voro ansiktsdragens lidelser fullkomligt ur- jämnade, men ännu en gång återtog han sin plats i soffan och läste, li-ksom för att vara fullt öfvertygad om att hvarje lidelse lagt sig."

"Berättelsen om skapelsen, antin- gen den betraktas såsom ifrån Gud el- ler blott såsom historisk, är uppfyllt med vittnesbörd om människans en- het och jämlikhet. Uttrycken äro om- lämnade ej rum för motsägelser. Och Gud sade: låtom oss göra människan till vår afbild. Till Guds afbild ska- pades hon; man och kvinna skapade han dem. Könets åtskillnad är utsatt, men eljest innefattas däri ingen an- nan skillnad. Om detta icke innehå- er gudomligt vittnesbörd, så är det åtminstone historiskt och visar att jämlikheten, långt ifrån att vara en nymodig lära, är den äldsta, som fin- nes upptecknad."

FEMTONDE KAPITLET.

De la Vauvenard och friherrinnan.

— Hvilken öfverraskning ni berit mig, min friherrinna, uttrände greven med en lätt böjning på hufvudet. då friherrinnan nalkades; ni tager mig i sanning på sången, min fru. Svensken äger hvarken dag eller natt. Om da- gen har han föga tid att arbeta, eme- dan han hvilat sig för mycket, och om natten har han föga tid att hvila sig, emedan han tänker för mycket, på sina göromål — om dagen."

— Men hvad svensken gör, herr greve, är därför moget öfverlagt."

— Jag kan ej ingå därpå, min fru. Jag tror er att man tänker bättre därför att man tänker långsamt; en- när själen verkar med hela sin samman- pressade kraft, tror jag att den bäst röper sitt gudomliga ursprung. Hvad tillkyndar mig så tidigt äran af fru friherrinnans besök?

Friherrinnan var fullkomligt bru- nett. Hennes profil var sträng, något stel, af grekisk teckning. Ögat befall- de visserligen ingenting, men bad ej heller om något.

Hon var klädd i promenadroek af mörkgrått siden, som med behag sött sig kring hennes smärta och ännu till och med vackra former.

Öfver de svarta lockarne bar hon en svart hatt. Det var ett slags sorg- dräkt, men utan alla anspråk.

— Ni känner icke, herr greve, hvilken förskräcklig natt jag haft. Sedan ni lämnade mig i går, Konrad, sät till att behandla mig, edra försäk- ringar, min sons framtid och mina egna önskingar hafva marterat min själ med tusende orediga och oroliga bekymmer. Ack, herr greve, hvad skall jag vända mig för att få lugn, om icke till er? — Säg mig, berättat mig allt, allt! En af mitt tjänstefolk hemkom sent i natt och sade mig att förskräckligt uppträde ägt rum i Kungsträdgården, att min styfson

Anton, där skulle på det högsta ha varit blottställd, att — att..."

— Han lever min friherrinna, rådd- dad, som man sagt mig, på ett gansk- underbart sätt."

— Dolj ingenting för mig!

— Ni vet, huru uppriktigt jag är, men denna gång känner jag intet, blott att han blifvit räddad."

— Och Konrad då?

— Ni tänker på skrifvelsen?

— Jag kan ej neka därtill. Den oroar mig på det högsta. Jag lider för- skräckligt vid tanken på att den skall ligga i en så elak och trölös mans hand."

— Lugna er, min friherrinna!

— Lugna mig, då jag sönderslites af de grymmaste föreställningar! Fördrar han mig — o, jag vore då — ja, hvad vore jag? Våra lagar äro stränga, ändock strängare är min rätts- och hederskänsla. Ingen kan vara försatt i en förskräckligare ställ- ning än jag."

— Jag tror ej att Konrad vill er något ondt."

— Jag tror ingenting, jag tror det värsta. Han är en ärelös sköld, en — ja, jag fruktar honom."

— Skulle ni vilja tala vid honom ännu en gång?

— För all del, nej, nej! Jag har icke ett enda ord att säga honom — nej, jag vill icke se honom! Men, herr greve, ni lofvade mig..."

— Lovade jag er någonting? Jag kan ej påminna mig..."

— Ni bad mig icke vara rädd."

— Ganska sant, det bad jag er verkligen."

— Ni lofvade mig att svara för den där skrifvelsen, ni vet."

— Det är också sant, jag måste medgifva det."

— Nä-ä?

— Hvad skall jag göra? — Jag säger det samma nu som i går: var icke rädd, fru friherrinna; jag s- svarar för — men..."

— Men hvorför tillät ni då Konrad gå bort med detta papper, på hvilket ni lif hänger, af hvilket min sons äro beror och hvar på min familjs lycka hvilat? Ni är grym, greve! Ni kan ej känna de fasor, som rymmas in i kvinnans bröst; ni kan icke äga, hvad det vill säga att ligga i hin- derna på en sådan man som Konrad. Att jag så snart skulle få erfara följderna af min öfversiktighet!"

— Jag kan ej förneka, uttrände de la Vauvenard, att skrifvelsen hotar er med en stor fara."

— Den hotar mig, ja visst — ni medger det själf."

— Det är tydligt: ni ingår ju nä- stant ett ordentligt aftal däri om ba- ron Ankarsparres lif. Lagen kan ej vara tve tydlig i sådana fall; då vore lagen enfaldig."

— Ni uppskräpper mig på det högsta!"

— Man måste se sanningen öfver- skrieket i ögat."

— Min Gud, jag tror att jag svind- lar!"

— Det är icke en sådan svindel, som hjälps med litet vatten."

Hon sjönk närmast ned i soffan.

— Hvad skulle ni blifva, min fri- herrinna, vilja uppföra, för att åter- få denna skrifvelse?

— Allt!"

— Det är för mycket — hvad?

— Mitt lif!"

— Något mera står ju ej heller på spel, ifall Konrad skulle fördraga er. Jag kan ej inse hvad ni med ett dylikt offer skulle vinna, om ni åter- finge skrifvelsen."

— Jag får behålla min heder, herr greve, mitt goda namn och rykte."

— Ser offentliga heder, visserligen."

— Sedan i går har jag pågånst på ett sätt, att jag ögonblick efter ö- gonblick lidit alla en brottslings döds- kval. Hvarje tanke jag tänkt har med strickbänkens alla narter punat min själ. Ett ögonblick slumrade jag in, och jag såg i drömmen en bodel vid min sida, det var Konrad. O, ni kan ej föreställa er, huru jag skakades af den grymmaste tortyr. Bilan höjdes öfver mitt hufvud, och ord för ord läste jag på bilans blarka skifva min egen skrifvelse. För hvarje ord, jag läste, tyckte jag, att mitt hjerta mottog ett dödsblå. Ännu en gång gif mig brevet, och, vid allt hvad jag, jag upplysler, så långt som det står i min makt, hvarje er for- dran."

— Skulle ni äfven uppföra åt mig er samvetsfrid?

— Förnäst att till världen ej ände det — ja!"

— Skulle ni vilja ägna mig er hela lefnad?

— Ja, ja, ja!"

Friherrinnan hörde icke egenligen något, blott sitt oroliga hjärtas slag. — Också en person?

— Gärna — ja, ja!"

Hon var alltför upptagen af sina egna tankar, för att följa eller fatta Vauvenards tankegång.

— Svär det på denna bok?

— Hvad är det för bok?

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna num- mer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagna- des 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-löfver för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria home- stead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje manperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection i 160 acres (omkring 130 svenska tunn- land).

Ansökan för tillträde.

Ansökan göres personligen på land- kontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Otta- wa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbe- viset för honom. En afgift af \$10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homestead- lagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upp- tagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdande af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldig- heterna under tiden före patentets er- hållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin perma- nent bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans home- stead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan me- nas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagaren, som vilja tillgö- dogöra sig förmåerna af bestämmel- serna 2, 3 och 4, måste öfva minst 30 acres eller hälla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordent- ligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brie- ter i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att fött ho- mestead annulleras och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, un- deragenten eller homestead-inspekto- ren. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader fört ge skriftlig notis till "the Commissioner of Immigration", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättel- ser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kost- nadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett pas- sande stycke land. Tydliga under- rättelser med afseende på land, skogs- kol- och minerallagarna samt om kro- nolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Com